

Arnhem, 11 juni 2023

Lieve Anonieme Vrouw,

Aan de guldenregen hangen nu grijzige peultjes,
de pioenrozen bezwijken onder eigen bloem
en kleur schrompelt de rododendrons uit.

De zomer kruipt de tuin in met verwelkende vanitaswerkjes
en bereidt ons voor op het verval, de rot, de onvermijdelijke dood.

Twee klassieke spreuken strijden om voorrang,
memento mori en *carpe diem*, ze vloeien samen;
eens zullen we sterven, dus best plukken we nu de dag.

Sta je daar aan te denken, vier meter hoog op het stationsplein,
eindigheid en eeuwigheid? Rotterdam lijkt me er de stad voor.

Een beetje dromerig kijk je, de blik naar binnen,
schijnbaar onaangedaan door de meningenmachine onder je.

Je hebt de handen losjes gebald in de broekzak,
maar je spieren staan niet gespannen;
je maakt geen vuisten om mee te slaan.

Als je al onverzettelijk bent, is het geweldloos onverzettelijk.

Je bent er wel en niet tegelijkertijd, denk ik, in de wachtstand,
zoals wij allemaal wel eens staan te wachten
op een stationsplein, vertrekhal, terminal,
overgangsruidtes tussen aankomst en vertrek
vol ingehouden momenten.

Je schepper maakt naar eigen zeggen *everymen* en *everywomen*,
wat echoot in onze middeleeuwse Elckerlyc, *ieder mens*,
die zich moet voorbereiden op de onvermijdelijke dood.

Zo overbrug jij in mijn ogen eeuwen.

Misschien sta je daar als monument voor de onvermijdelijkheid.
Misschien ook niet, trouwens;
ieder mens met een mond lijkt een mening over je te hebben.

Ook ik maak mij daar nu schuldig aan.

Terwijl ... misschien wil jij daar alleen maar staan,
zonder al onze inzichten en onzekerheden
die ongevraagd op je geprojecteerd worden.

Want zoals dat gaat: de mening van een mens
zegt vaker iets over het mens zelf
dan over waar de mening op is gericht.

Dus ik hoop dat waar je op wacht zal komen
en laat je verder met rust.